

rer, der blev indført i 1919, som de, der blev indført først paa Aaret 1920, var Erhvervene i Klemme med; saa det var lige meget, om de var kommet ind i 1919 eller i 1920. Efter at vi havde faaet Venstreregeringen i 1920, kom der ikke mange Varer ind i Landet; det var kun uhyre lidt i Forhold til vor Eksport. — Til det ærede Medlem Hr. O. Hansen, der nævnte de store Fallitter, der navde fundet Sted, fordi man navde for store Varelagre, vil jeg sige, at jeg nar kun talt om Levnedsmidler; naar jeg nar talt om Detailhandlere, nar jeg hele Tiden holdt mig til Fødemidlerne. Jeg vil tilføje, at vi har ikke ønsket at ødelægge Detailhandlerstanden, thi vi har tilbudt Detailhandlerne, at de kunde købe vore Varer til de samme Priser, som vi fik for dem; i den store Central, som der har været Tale om at etablere.

Jacob Christensen: Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) holdt her i Dag, virkede noget overraskende; det Afsnit, der omhandlede Landmandsbanken var i den mest aabenbare Strid med den Erklæring, som Statsministeren for nogen Tid siden fandt sig foranlediget til at udsende, og hvori han advarede imod, at man anvendte Katastrofen i Landmandsbanken partipolitisk. Thi dette her var et usminket Forsøg paa at anvende netop denne Affære rent partipolitisk. Saa udtalte det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) sig for et Samarbejde mellem Byernes Arbejdere og Landboerne. Jeg beklager, at denne Tale blev holdt saa sent, jeg synes, Tidspunktet, hvor denne Tale skulde have været holdt, var under Adressedebatten. Jeg forstod paa det ærede Medlem, at han var kommet i forkert Selskab, det er aabenbart slet ikke de Konservative; det ærede Medlem skal samarbejde med, men i Stedet for skulde han have forsøgt at indlede et Samarbejde med Socialdemokraterne — thi det er ingenlunde saaledes, at vi fra Socialdemokratiets Side afviser Tanken om et Samarbejde mellem Landbruget og Arbejderne, heller ikke paa det Omraade, som det ærede Medlem omtalte. Men det er jo ikke saadan, at vi tager det for gode Varer, fordi det ærede Medlem fremsætter den Tanke, for vi vil nok have undersøgt, hvor megen Egennytte der ligger bagved det; saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Andersen omtalte, er det ikke for Arbejdernes smukke Øjnes Skyld, at Landboerne kommer til Byarbejderne og siger: Skal vi ikke indlede et Samarbejde for muligvis derigennem at bringe Varepriserne

ned? Et saadant Samarbejde kunde ganske sikkert udmærket etableres med Fordel for begge Parter. Men hidtil har vi ikke mærket stort andet, til det, end at Landbruget gerne vil høste en yderligere Fordel af denne Forretning, og jeg tror ikke, de skal regne med, at vi i særlig Grad er interesseret i at hjælpe Storlandbruget til yderligere Fortjeneste udover, hvad det har i Forvejen. Naar det ærede Medlem sluttede sin Tale med at henvise til den kendte Sætning, at naar Bonden har Penge, saa har vi alle Penge, saa synes jeg, at hele hans Tale i langt højere Grad mindede om en anden kendt Sætning, nemlig nu har vi det alle godt, sagde Katten, den sad paa Flæsket.

Jeg vil i øvrigt henlede Opmærksomheden paa den Passus i Statsministerens Programudtalelse, hvori han udtalte, at Regeringen vil arbejde efter Venstres Program, men vil, saa vidt dens principielle Stilling tillader det, vise al rimelig Imødekommehed overfor andre politiske Retninger, Synsmaader og Krav. Det lød overordentlig kønt; navnlig for dem, der troede paa det, maa det jo være meget kønt. De, der ikke troede paa det, blev ikke saa særlig imponeret af det, og de særligt indviede vidste, at det havde ikke noget med Virkeligheden at gøre. Det varede heller ikke længe, inden Debatten aabenbarede, at de Hensyn der skulde tages, den Imødekommehed, der skulde vises, gjaldt de Konservative. Det fik vi ret hurtig Klarhed over, og der er derfor ikke særlig Anledning for os til at vente noget af den Udtalelse i den højttærede Statsministers Programtale.

Men tilbage blev der noget, som der maaske er Anledning til at hæfte sig ved, og det er Udtalelsen om, at det Hensyn, der skulde tages til de Konservative, det skulde dog ikke gaa videre, end at man vilde overholde Venstres Program. Jeg antager imidlertid, at der ogsaa i denne Udtalelse er dobbelt Bund. Det er der jo i det meste af det, vi faar af offentlige Erklæringer fra Regeringen og af Udtalelser i Regeringspressen, og det er der sikkert ogsaa i denne Udtalelse. For man kan jo bryde Partiets Program, men man kan ogsaa undlade at opfylde de Programpunkter, som man har sat op paa den politiske Dagsorden og sat op paa en saadan Maade, at man maatte forvente, at de blev løst i den allernærmeste Fremtid. Og nu vil jeg gerne omtale et Spørgsmaal, som savnes paa den Arbejdssdeddel, som samtidig fulgte med om, hvilke Spørgsmaal der skulde gennemføres i den nærmeste